

Hensigter. Men det er nu en Gang saa, at det er brutalt at aabne Folkekirkens Døre paa vid Gab, saaledes at alle ere ligeberetigede og lige gode indenfor den og have akkurat den samme Indflydelse. Det er uredeligt; naar man i en Folkekirke vil give enhver Fritænker eller enhver kras Rationalist samme Ret og samme Indflydelse som en Kristen med Hensyn til Spørgsmaal, som ere af den største og mest indgribende Betydning for Folkekirkens Liv, og dertil henregner jeg blandt andet Valg af Præster.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg vil gerne have Lejlighed til nu, umiddelbart efter at det ærede Medlem har talt, ved et Spørgsmaal at faa en, som jeg synes, ret vigtig Sag klarret.

Det vil være dette høje Ting i frisk Minde fra i Fjor, hvilken Foragt det ærede Medlem nærer overfor en Flertalsafgørelse i aandelige Sager. Jeg husker ikke nøjagtigt de Udtryk, hvormed det ærede Medlem i Fjor betegnede Flertallets Indtrængen i Afgørelser paa dette Omraade, men det var i saa stærke Ord, som det ærede Medlem kunde finde, tror jeg. Nu nævnedes jeg før, at jeg ansaa det for at være det mest betryggende for Folkekirken, at en Præst, der er vanskeligt stædt med Hensyn til sit Forhold til Folkekirkens Lære, faar sin Dom af en enkelt Mand, der personlig staar inde for den Sag med hele sin Hæderlighed og i Kraft af sit Embede. Dertil sagde det ærede Medlem: Nej, jeg vil dog hellere have en Kirkedag. Denne Kirkedag skal ikke være sammensat paa anden Maade, end at der godt kan sidde Mennesker i den, som ikke ere bevidst troende Kristne — det hørte vi nu. Men den Afgørelse, der maa falde, maa jo blive en Flertalsafgørelse. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, hvorledes de to Ting skulle kunne rime sig sammen. Jeg synes, at det ærede Medlem alligevel falder paa Knæ for den Afgud, han i Fjor haanede saa uhyre stærkt, som hedder Flertallet, og det oven i Købet, hvor det gælder en Afgørelse af den fineste aandelige Art.

Holstein-Holsteinborg: Jeg brugte det Udtryk, at der — ikke ganske særlig i aandelige Sager, men overhovedet — var en Tilbøjelighed i vor Tid til at falde paa Knæ for det Afgudsbillede, der hedder Talmajoriteten, Talmajestæten, men jeg har ikke udtalt en Foragt for Flertalsafgørelser i aandelige Sager. Jeg ved

godt, at vi leve paa Jorden og maa regne med de jordiske Forhold, og derfor bliver man ogsaa nødt til at tage Hensyn til Majoritet og Minoritet. Men, som jeg sagde, den Gang jeg fremlagde de 3 Forslag, jeg lægger dog altid Mærke til, hvordan Majoriteten er, og jeg kom netop med et Eksempel. Majoriteten kan være saa lille, at man maa sige: Ja, man er jo nødt til her at bøje sig for Majoriteten, men den er i Virkeligheden ikke noget gyldigt Udtryk for denne Forsamling. Og jeg paapegede, at ved det kirkelige Udvalgs Forhandlinger havde Majoriteten været af en saadan Art, at man kunde sige: Det er et virkeligt Udtryk for denne Forsamlings Mening og derigennem ogsaa et virkeligt Udtryk for den danske Folkekirke. Der er stor Forskel paa at være nødt til at bøje sig for en saadan Institution, som man jo sikkert ikke bør komme udenom, og at staa som den, der hævder, at det er i Virkeligheden Talmajoriteten, det kommer an paa, thi ved den sidste Opfattelse drages Frihedsbegrebet ned til at være Forgudelse af Talmajestæten. — Det var det, jeg ønskede at faa frem i Fjor, da jeg talte om dette Forhold. Det er klart, at i enhver Forsamling akkurat som den, dette høje Ting udgør, er det saaledes, at naar der bliver Afstemning, gaar Majoriteten af med Sejren, ja, det kan jo somme Tider blive saaledes, at Stemmerne staa lige, og saa gaar den ene Part alligevel af med Sejren. — I øvrigt vil jeg med Hensyn til Embedsbesættelser i Sognet slet ikke skjule, men udtale som min private Mening — og det kan lyde paradoksalt, men er dog aandeligt sandt —, at for mig er der ikke Tvivl om, at de fleste Sogne i Virkeligheden trænge til at faa den Præst, som Flertallet af Befolkningen ikke ønsker.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg fik desværre ikke Svar paa mit Spørgsmaal, og det er mig om at gøre at faa dette Svar. Det forekommer mig nemlig, at de kirkelige Landsmøder, der ere afholdte, kunne bedømmes ud fra, hvordan man ser paa den Sag. Mit Spørgsmaal til det ærede Medlem var dette, om det ærede Medlem underkender den Betragtning eller mener, den Betragtning er fejlagtig, som Ministeriet har gjort gældende i den forløbne Sommer, at det, naar Talen er om at faa et Udtryk for, om det er folkekirkeligt forsvarligt eller uforsvarligt, at en Præst bliver siddende, søger dette Udtryk